

forſlag i det andet Thing ſaaet den Forandring, at der i § 3 er indført den Beſtemmelse, at det ſkal overlades til Sogneraadet for hver Sognecommunens Bedkommende at tage Beſtemmelse om, at Hunde, der ikke beſtandig holdes bundne, forſynes med Tegn, ſom da Hundeeieren, der har egen Hundſtand, ſkal betale med 16 ſ om Aaret for een Hund, 2 Rd. om Aaret for hver Hund, han eier mere end een op. Vi have, ſtøttende os til denne Paraphraf, tilladt os at andrage for det ærede Thing, at det vilde forkaſte Lovforſlaget i den Skikkelse, hvori det er kommet hertil. Det er under den tidligere meget vidtløftige Forhandling, her i Thinget ofte gjentaget, at det maatte anſees for ſaa at ſige uforſvarligt at vælge den Byrde, at ſkulle tage en Beſtemmelse, der vilde være upopulair i ſamme Grad, ſom Hundenes Antal er ſtort, over paa Sogneraadet. Da nu Afgiften derhos er bleven ſat til 16 ſ for en Hund, ſaaledes at alſaa det Arbeide, der for Sogneforſtanderſkabet vilde være forbundet med Oprævningen af dette lille Beløb, hvilket jo aldrig vil kunne afſtrække nogen Eneſte fra at holde Hund, vilde være ſaa betydeligt, at intet fornuftigt Sogneforſtanderſkab vilde underkaſte ſig dette Arbeide; navnlig naar det berøved tilſigtede Reſultat dog ikke vilde kunde naaes, ſaa have vi anſeet Lovforſlaget for nu at være i en ſaadan Skikkelse, at det paa ingen Maade vil kunne virke til det Diemed, ſom ſkulde opnaaes ved det. Udvalget har ikke villet nærmere tage Sagen under Behandling i ſin Erklæring, idet vi have holdt os forviſede om, at Dieblikket ikke kunde anſees for gunſtigt til hderligere Forhandlinger med det andet Thing om denne Sag, og vi have derfor, ved at udtale det Haab, at Sagen maatte foreligge til næſte Samling i en Skikkelse, ſom kunde berede det Landſthingets Tilſlutning, henſtillet til det høie Thing, at det maatte forkaſte Lovforſlaget i dets nuværende Form.

Den fungerende Juſtitsminiſter:

Den ſidſte Betragtning, ſom den ærede Ordſpører fremhævede, at det ikke nu var Tidspunktet til at forandre dette Lovforſlag og til at gjøre det til Gjenſtand for hderligere Forhandlinger i det andet Thing, kan jeg fuld-

ſtændig ſamſtemme med ham i. Derimod kan jeg ikke — og det vil findes at være overeensſtemmende med mine tidligere Udtalelſer — gaae ind paa hans Anſkuelse om, at det vil være urigtigt at gjøre Anvendelſen af de omhandlede Forholdsregler imod Hundene paa Landet afhængig af Sogneraadenes Beſlutninger paa hvert enkelt Sted efter de der ſtedfindende Forhold. Jeg kan ikke ſee, at det vil være at kaſte et Odium over paa Sogneraadene, ſom de maae ghye tilbage for. Det er mig klart, at Forholdene med Henſyn til Hundene paa Landet ere i den Grad forffjellige i de forffjellige Communer, at der ikke er gyldig Grund til at træffe ſaadanne Forholdsregler paa det ene Sted, ſom der kan være Grund til paa et andet Sted, og det forekommer mig derfor ogſaa rigtigt, at Hundeaſgiftens Indførelſe paa Landet bliver gjort afhængig af Sogneraadene. Iøvrigt er Sagen jo ikke af den Bigtighed, at jeg ſkulde kunne tage mig det ſynderligt nær, ligesom jeg heller ikke troer, at Juſtitsminiſteren vil tage ſig det nær, hvilken Beſlutning det høie Thing maatte komme til i ſamme. Om der, hvis dette Lovforſlag bliver forkaſtet, i næſte Samling vil blive forelagt et nyt Lovforſlag om denne Gjenſtand, derom ſkal jeg ikke udtale mig. Under alle Omſtændigheder troer jeg dog, at det, da Hundeaſgiften paa Landet nu er bleven nebfat ſaa betydeligt, ſom den er bleven i det andet Thing, vil blive en let Sag for Sogneraadene at tage Beſlutning om dens Indførelſe. Det Odium, ſom kan følge deraf, vil ikke kunne blive ſynderligt ſtort. Jeg har derfor ſaameget mere Tillid til, at Sogneraadene ikke vilde vægre ſig ved at tage en ſaadan Beſlutning, hvor den kan behøves, ligeſom jeg paa den anden Side ogſaa troer, at der vil indkomme et ſaa ſtort Beløb ved Afgiften, at Communerne ikke vilde have nogen Udgiſt af de Foranſtaltninger, der maatte blive truſne med Henſyn til den. Uleiligheden, ſom er forbunden med en ſaadan Foranſtaltning, har jeg den Tillid til ethvert Sogneraad, at det ikke vil vige tilbage for. Jeg ſkal hermed henſtille til det høie Thing, hvad det maatte anſee for rigtigt at beſlutte. Jeg anſeer Lovforſlaget for at være nok ſaa godt, ſaaledes ſom det nu